

Na drie dagen in de Atlantische Oceaan tijdens een hittegolf was April Tupelo niet meer herkenbaar voor haar nabestaanden.

De voormalige schoonheidskoningin was groen gemarmerd en opgezwollen door ontbindingsgassen – een drijflijk in politiejar-
gon. De buitenste laag van haar huid en haar lange blonde haar hadden losgelaten. Haar ogen, oren, lippen en andere kwetsbare lichaamsdelen waren weg, waardoor de beelden die in de volle rechtszaal werden getoond deden denken aan iets uit de film *Jaws*.

Toen haar resten aanspoelden op Wallops Island, nu eenentwintig maanden geleden, werkte ik niet in Virginia. Ik ging er niet kijken en ik was niet degene die de autopsie deed. De forensisch patholoog die het lichaam onderzocht kan zijn kolossale fouten niet meer rechtzetten, want hij is zelf overleden. Tegen de tijd dat ik bij de zaak betrokken raakte, was April Tupelo's verloofde al beschuldigd van moord met voorbedachten rade en verminking van een stoffelijk overschot.

Hij zat in afwachting van zijn proces in voorlopige hechtenis met beperkingen, zonder de mogelijkheid op borgtocht vrij te komen. Het verhaal had internationaal de voorpagina's gehaald. De aanklager had zich erin vastgebeten. Het maakte niet uit wat ik zei.

'Laat ik nogmaals benadrukken hoe spijtig ik het vind dat ik deze pijnlijke beelden moet tonen,' zegt de hoofdofficier van justitie van Alexandria, Bose Flagler, met zijn zangerige Zuidelijke accent, en als dit oorspronkelijk mijn zaak was geweest, hadden we hier nu niet gezeten. 'De aanblik van zulke dingen kan iemands ziel en psyche aantasten, nietwaar, dame?'

‘Ik begrijp niet wat de vraag is,’ antwoord ik.

Hij verandert telkens van houding voor de getuigenbank om me het zicht op de jury te belemmeren. Flagler, een meester in de choreografie, is zich bewust van al zijn bewegingen en zorgt ervoor dat hij in beeld blijft bij de vaste camera’s die het proces opnemen voor live-uitzendingen van Court tv.

‘Hoe moeilijk het ook is, we moeten er onverschrokken naar kijken. Bent u het daarmee eens, dame? Dat we het April Tupelo verschuldigd zijn de volle omvang te zien van wat haar aan het eind van haar te korte leven is aangedaan?’ Flagler stapt vlak voor me langzaam voor- en achteruit. ‘Het is onze morele plicht, nietwaar, dame?’

Dat hij me onophoudelijk ‘dame’ noemt, is verre van beleefd. Hij zet me weg als een onnozele huiskamerdetective die zich laat leiden door haar hormonen en intuïtie. Ik ben een aantal keren met hem in de rechtszaal geweest sinds mijn benoeming tot hoofd van het forensisch pathologisch instituut van Virginia, vorig jaar. Hij deed altijd overdreven beleefd en soms flirterig. Tot deze zaak was ik niet de vijand.

‘Ik begrijp niet wat de vraag is,’ zeg ik weer, en ik zie dat de juryleden hem fascinerend vinden.

Dat vinden ze altijd. De charismatische, slimme vrijgezel van vierendertig doet denken aan Michelangelo’s David of Giuliano de’ Medici, maar dan met kleren aan – dure kleren. Hij steekt een hand in een zak en haalt er de kleine tablet met touchscreen uit waarmee hij de groteske diavertoning rondom ons bestuurt.

‘Ik vind het vervelend om iedereen aan deze expliciete beelden te moeten blootstellen,’ zegt Flagler huichelachtig terwijl ze de schermen in de rechtszaal vullen met hun intense kleuren.

‘U hebt deze foto’s eerder gezien, klopt dat?’ vraagt Flagler aan mij.

‘Deze en heel veel andere.’

‘En waar we nu naar kijken, zijn de ontbindende resten van het slachtoffer, en de woeste houwen in haar rug waarmee de beklagde probeerde aas voor de vissen van haar te maken...’

‘Bezwaar!’

‘Wat nu weer, meneer Gallo?’ vraagt rechter Annie Chilton vanaf haar zwartleren stoel, met aan de ene kant de vlag van de staat

en aan de andere die van de Verenigde Staten, met achter haar het bronzen staatszegel van Virginia.

‘De foto’s zijn opruierend en leiden tot vooroordelen. Hij getuigt, edelachtbare! Alweer!’

‘Afgewezen. Alweer. Anders formuleren, alstublieft, en laten we verdergaan.’

Annie is begin vijftig, met een vriendelijk gezicht en kort donker haar. Ze is lang en slungelig, eerder aantrekkelijk dan mooi. Op basis van haar houding ten opzichte van mij als getuige deze middag zou je nooit denken dat we elkaar al kennen sinds we allebei rechten studeerden aan Georgetown University. Je zou niet denken dat we toen huisgenoten waren of dat zij mijn terugkeer naar Virginia vorig jaar heeft aangemoedigd.

Ze was zelfs de doorslaggevende factor. Zij heeft gouverneur Roxane Dare overgehaald mij aan te stellen. Er was geen vuiltje aan de lucht, tot Annie me vorige maand zonder duidelijke reden begon te ontlopen.

‘Dank u, edelachtbare. Ik zal een nieuwe poging wagen,’ zegt Flagler met zijn innemende bariton terwijl er hier en daar op de tribune boos wordt gemompeld of gesnikt. ‘Wat we hier zien is ernstig letsel, postmortaal toegebracht. Na overlijden dus, klopt dat, dame?’

‘Dat klopt,’ antwoord ik.

‘Zag April Tupelo er zo uit op zaterdagochtend 17 oktober 2020, na drie dagen in zee?’ vraagt hij, begeleid door meer ontzette geluiden rondom ons.

‘Op deze foto’s is het lichaam gefatsoeneerd, zoals u kunt zien,’ antwoord ik. ‘En het ontbindingsproces schrijdt in hoog tempo voort. Ze zal er hier dus niet precies zo uitzien als toen ze net was gevonden...’

‘Dame, bent u het ermee eens dat het meeste van wat voor u dagelijkse kost is, traumatiserend kan zijn voor een normaal mens?’

‘Nogmaals: ik begrijp niet...’

‘Mijn punt is dat u gewend bent aan dit soort nachtmerries. De verschrikkelijke beelden waar we naar kijken sinds u in de getuigenbank hebt plaatsgenomen, maken deel uit van uw routine, u verdient er de kost mee. U krijgt ervoor betaald, toch?’

‘Ik denk niet dat je ooit gewend raakt aan...’

‘De ene dode na de andere. Weer een lijk op de snijtafel. Dag in dag uit, het houdt nooit op, als we eerlijk zijn. Laten we de dingen bij de naam noemen. De dood is verdomde lelijk. Er is niets moois aan. Hoe gaat dat kinderversje? “De wormen kruipen erin, de wormen kruipen eruit...”?’

‘Bezwaar!’ Sal Gallo springt overeind.

“... Ze spelen verstoppertje op je snuit”? Zoiets, dame?’ Flagler blijft me neerzetten als antisociaal en ziekelijk excentriek, en intussen laat hij me amper een woord zeggen. ‘Ik beseft dat u niet betaald krijgt om empathisch te zijn...’

‘Edelachtbare, ik blijf bezwaar maken tegen de manier waarop de aanklager de getuige sarta!’ Gallo in zijn gekreukte blauwe seersucker pak met scheve vlinderstrik is rood aangelopen. ‘De enige reden voor zijn tirades en pesterijen is het beïnvloeden van de jury.’

‘Afgewezen.’

‘Ik wil graag dat mijn aanhoudende bezwaar wordt opgetekend.’

‘Dat wordt het.’

‘Ik verzoek nogmaals om de zaak te seponeren.’ Gallo gaat weer zitten, gegriefd.

‘Verzoek geweigerd.’

Het is zonneklaar wat Bose Flagler aan het doen is. Zijn strategieën zijn van meet af aan geraffineerd en zorgvuldig gepland, met als doel mij zo ongunstig mogelijk te laten overkomen op de jury. Daarom heeft hij mij ook voor het laatst bewaard.

Hij heeft me alleen als getuige opgeroepen om dat ene doel te bereiken: mij in een kwaad daglicht stellen. Vraagtekens zetten bij mijn geloofwaardigheid en integriteit, vooral negatieve indrukken achterlaten bij de jury. Als Flagler geen gerede twijfel kan zaaien aangaande mijn getuigenis, kan hij niet winnen.

‘Edelachtbare?’ zegt hij beleefd, niet van zijn stuk te krijgen. ‘Het lijkt me niet meer dan redelijk dat de jury hoort voor welke diensten de getuige een vergoeding krijgt als hoofd van het forensisch pathologisch instituut van onze mooie staat. U weet wel, wat er in haar functieomschrijving staat dat haar het recht geeft op een royaal salaris met vijf nullen van onze belastingcenten?’

‘Bezwaar! Daar gaan we weer, edelachtbare!’ barst Gallo uit.

‘En ik geloof dat meneer Flagler ook een royale vergoeding krijgt van diezelfde belastingcenten!’

‘Niet al te royaal,’ pareert hij, en er lachen een paar mensen.

‘Meneer Gallo, uw bezwaar is afgewezen.’

Terwijl Flagler doorgaat met de schandalige fratsen waarmee hij karaktermoord op mij pleegt, zwelt het ongedurige geroezemoes aan. Annie blijft het toelaten. Ik ben vaker in haar rechtszaal geweest en verwacht geen voorkeursbehandeling vanwege onze vriendschap, maar ze weigert oogcontact te maken en toont nauwelijks respect voor me. Er is iets niet in de haak, en dat is al weken zo.

‘Mijn punt?’ pakt Flagler de draad weer op. ‘We willen weten wat er van de getuige wordt verwacht in het hoogst ongebruikelijke beroep dat ze heeft gekozen. Een beroep waar maar heel weinig mensen iets van weten, kan ik eraan toevoegen. Of willen weten, trouwens.’

‘Edelachtbare’ Gallo begint schor te worden. ‘De aanklager doet al het mogelijke om dokter Scarpetta’s geloofwaardigheid schade toe te brengen. Dat is de enige reden waarom hij haar als getuige heeft opgeroepen. Hij doet zijn uiterste best om haar in diskrediet te brengen bij de jury, omdat hij geen zaak heeft! Hij weet dat hij een heksenjacht in scène heeft gezet!’

‘Zo is het genoeg,’ beslist Annie. ‘Ik vraag de jury de opmerking van de verdediging dat dit proces een heksenjacht zou zijn te negeren. Laten we ons onthouden van verdere terzijdes.’ Ze kijkt streng op hem neer vanaf haar verhoging. ‘Wat is uw bezwaar, meneer Gallo?’

‘De aanklager is aan het preken én aan het getuigen!’ zegt hij terwijl Flagler luidruchtig bladzijden omslaat en naar zijn aantekeningen kijkt alsof hij hem niet hoort. ‘Om er nog maar van te zwijgen dat hij dokter Scarpetta continu aanvalt en beledigt.’ Gallo is zo kwaad dat zijn stem beeft. ‘Ze mag haar zinnen niet eens afmaken!’

De vooraanstaande strafpleiter neemt het ridderlijk en welbespraakt voor me op omdat wat ik te zeggen heb, hem deze keer goed van pas komt. Hij zal omslaan als een blad aan een boom wanneer mijn bevindingen in een andere zaak niet in zijn voordeel zijn.

‘Uw bezwaar is genoteerd, meneer Gallo,’ scheidt Annie hem weer af. ‘Meneer Flagler, u kunt verdergaan.’

‘Gun me een paar seconden, edelachtbare,’ zegt hij met een verontschuldigende glimlach. ‘In tegenstelling tot de getuige heb ik niet het geheugen van een computer. Ik moet mijn stukken raadplegen om ervoor te zorgen dat ik niets verkeerd zeg.’

Zoals hij tegen de getuigenbank geleund staand in zijn aantekeningen bladert, komt hij goed voor de dag in zijn roomkleurige pak met blauwsuède schoenen. Hij staat zo dichtbij dat ik de verbenageur van zijn eau de parfum kan ruiken. Hij laat het speciaal maken bij een winkel aan de Champs-Élysées in Parijs. Ik zie het helmteken op zijn joekel van een gouden zegelring.

De stamboom van zijn rijke familie uit Virginia gaat terug tot de Normandische verovering. En ook tot de *Mayflower* en Ellis Island, heb ik hem horen pochen, afhankelijk van wiens ziel hij wil winnen. Hij is op alle mogelijke manieren begunstigd terwijl hij werd klaargestoomd voor een grootse toekomst, en bij elke beweging die hij maakt vang ik een vleug op van zijn citrusachtige luchtje. Hij gaat maar door, en hij zorgt ervoor dat hij in het middelpunt van de belangstelling staat, iets wat hij tot kunst heeft verheven.

‘Dame?’ Flagler haalt de tablet weer uit zijn zak. ‘Kunt u uw aandacht even op de schermen richten? Hebt u deze gezien?’

‘Ja,’ antwoord ik.

‘Neem alstublieft even de tijd om uw geheugen op te frissen.’ Hij vestigt mijn aandacht op beelden die nauwelijks nog iets menselijks hebben.

Op de schermen in de zaal worden foto’s getoond van April Tupelo’s rottende resten, bezet met zeesterren en krioelend van de krabben. Ik kan me de stank die ervanaf slaat goed voorstellen, en ik kan het gonzen van de vliegen bijna horen. Gruwelijkheden als deze komen niet voor in het afgezonderde stukje van de wereld waar April en de beklagde zijn geboren en getogen, zo’n driehonderd kilometer ten zuiden van hier op een stukje land dat omringd wordt door water.

Er wonen nog geen vijfhonderd mensen op het vijftienhalve vierkante kilometer grote barrière-eiland, en er leidt maar één weg naartoe vanaf het vasteland van Virginia. Verder kun je er alleen

varend of vliegend komen. De locatie is ideaal voor diegenen die de kost verdienen met het vangen en verkopen van zeevruchten of met het drijven van hotels en restaurants voor toeristen. Dat Wallops Island zo afgelegen is, maakt het ook ideaal voor een lanceerbasis.

De NASA-faciliteit op Wallops telt vier lanceerplatforms, en er zijn er meer in aanbouw. Degenen die in de omgeving wonen en werken zijn gewend aan het dreunende gebrul van opstijgende raketten. Ze verlichten de hemel boven de Atlantische Oceaan als reusachtige vuurpijlen, zo vaak dat de plaatselijke bevolking er nog amper op let.

Meestal gaat het om ruimtesondes en andere wetenschappelijke instrumenten voor de NASA en particuliere ruimtevaartbedrijven. Vaak zijn het onderzoeksexperimenten en voorraden op weg naar het internationale ruimtestation ISS. Op foto's van April Tupelo's aangespoelde lichaam op het rotsachtige strand kan ik in de verte de hogergelegen lanceerplatforms onderscheiden. Scherp afgetekend tegen de horizon staan bliksemafleiders, watertorens en karakterloze, uit betonblokken opgetrokken gebouwen.

Een raket wijst omhoog vanaf zijn platform als een kolossaal wit krijtje met een geslepen punt en een in zijn neuskegel verborgen satelliet. Voordat ik de zaak-Tupelo overnam, had ik al een vrij goed idee van wat er zich bij NASA-Wallops afspeelt. De afgelopen maanden ben ik meer te weten gekomen, en sommige details zijn verbazend. Ik had niet kunnen raden dat de plaatselijke bewoners vaak degenen zijn die apporteren als een experiment letterlijk in het water valt.

Het kan van alles zijn. Een prototype van een bemanningscapsule met crashtestdummy's erin. Een vliegende auto met ingebouwde drijvers. Een amfibische drone die op een dolfin lijkt. Een robotvogel die al vliegend spioneert. De schippers die dergelijke curiositeiten opvissen, hebben zelden een idee wat ze naar de kust terugvaren of -slepen. De meesten zijn er ook niet in geïnteresseerd, het boeit ze niet, en de beklagde werd regelmatig ingehuurd voor zulke missies.

Ten tijde van April Tupelo's dood was Gilbert Hooke de vijftwintigjarige eigenaar en kapitein van een twaalf meter lange chartertrawler met de voor de hand liggende naam *Captain Hooke*.

April en hij verzorgden pleziervaarten, vistochten en andere excursies, waaronder ook officiële voor de federale overheid. Op de dag van haar dood hadden ze een weerballon opgehaald die zesendertig kilometer de lucht in was geschoten, naar 'de rand van de ruimte'.

Door een defect was de ballon door de atmosfeer naar beneden geraasd en laat die ochtend voor de kust van Virginia in zee terechtgekomen. Die gebeurtenis zou indirect kunnen hebben bijgedragen aan wat er later die avond gebeurde. Op een scherm recht tegenover de getuigenbank wordt een beeld getoond van een geüniformeerde speciaal agent van de veiligheidsdienst van de NASA. De man is jong en uiterst prettig om naar te kijken.

Hooke en hij gebruiken bootshaken om een leeggelopen, stralend zilverkleurige ballon van tientallen meters lang binnen te halen. De mysterieuze, op opblaasbare drijvers op het water dobberende gondel doet denken aan een glanzende metalen satelliet. Ernaast wordt een beeld van April Tupelo's ontbindende lichaam getoond, verstrikt in zeewier en halfvergane visnetten op een rotsachtige kust die bezaaid ligt met plastic flessen, een verschoten bootkussen en ander zeeafval.

Hooke geeft toe dat hij kwaad was op April. Vlak voor haar dood hadden ze ruzie. In zijn politieverklaring staat dat de speciaal agent van de NASA 'te veel aandacht aan haar besteedde' en dat ze 'erop kickte. Ze moedigde het aan.' In de loop van de avond werd de discussie van het stel steeds verhitter, en te oordelen naar psychologische evaluaties en andere vertrouwelijke stukken die ik heb doorgenomen was hun relatie explosief.

Ze hadden vaak hoog oplopende ruzies. Zij scheen de gewoonte te hebben andere mannen die aandacht voor haar hadden aan te moedigen en in het algemeen voor drama te zorgen. Bose Flagler is de mening toegedaan dat Hooke op de avond van Aprils dood razend van jaloezie was. Terwijl ze ruziënd en bier drinkend in de hitte op de boot zaten, zou hij al bezig zijn geweest de perfecte moord te beramen.

Het belangrijkste was het wegwerken van het lichaam, legt Flagler met de cadans van een evangelist uit. De beklagde moest er zeker van kunnen zijn dat het nooit gevonden zou worden.

‘Hebt u deze gezien?’ vraagt Flagler me boven de kreten van ontzetting rondom ons uit. Hij gebaart als een quizmaster naar de gruwelijke beelden op de grote schermen.

‘Ja,’ antwoord ik.

‘Zijn dit getrouwe weergaven van hoe het lichaam van April Tupelo eraan toe was toen het op het strand aanspoelde?’

‘Ja, naar mijn beste weten wel,’ antwoord ik. ‘Ik was er niet bij, maar ik heb de foto’s en video’s van de politie en medisch-forensisch onderzoekers gezien.’

‘En u denkt niet dat ze eruitziet als een slachtoffer van geweld, dame?’

‘Wat ik zie is gangbaar als een lichaam uit het water wordt gehaald...’

‘Gangbaar? Alsof iets van wat we zien gangbaar zou zijn?!’

‘Bezwaar! Suggestief commentaar op de verklaring!’

‘Toegewezen.’

‘Gaat u door, dame,’ zegt Flagler tegen mij. ‘U vertelde net hoe “gangbaar” de dood van April Tupelo was.’

‘Ik bedoelde dat het lichaam van een dode meestal met het gezicht naar beneden drijft, deels onder water, met armen, benen en hoofd lager dan de romp.’ Ik leg dit aan de jury uit, niet aan Flagler. ‘Het wordt vaak overvaren door schepen of motorboten.’

De opvarenden merken er zelden iets van, vervolg ik, een bloederig beeld schetsend, en anders willen ze er niet bij betrokken raken en varen ze door. Ze laten de gruwelijke ontdekking aan iemand anders over, wat inhoudt dat we niet altijd een historie hebben die in overeenstemming is met postmortale verwondingen.

‘Als menselijke resten ten prooi zijn gevallen aan zeedieren en aan flarden zijn gesneden door een bootpropeller, is het begrijpelijk dat wordt aangenomen dat er sprake is geweest van een gewelddadige dood,’ vat ik samen voor de jury alsof Flagler onzichtbaar voor me is. ‘Voor het ongeoefende oog, of voor iemand die niet meer rationeel denkt, is het niet moeilijk om dergelijke postmortale artefacten toe te schrijven aan marteling, verminking en moord.’

‘Is het niet ook mogelijk, dame, dat een slachtoffer van moord er exact zo uit kan zien als op deze foto’s?’ Hij gebaart weer naar de verontrustende beelden die in levendige kleuren worden getoond op de grote schermen.

‘Ja, dat is mogelijk, maar...’

‘U kunt niet naar deze foto’s kijken en puur op basis daarvan beweren dat April Tupelo níét is vermoord, toch, dame?’

‘Nee, op het eerste gezicht niet,’ antwoord ik terwijl hij strategisch in beweging blijft.

Op dit moment zie ik zijn donkerblauwe krokodillenleren riem voor mijn neus, en de diamanten ogen van de zilveren klimmende adelaar op de gesp. Ik zie de parelmoeren knopen van zijn lichtblauwe katoenen overhemd, en de donkere zweetplekken op zijn platte buik.

‘U was er natuurlijk niet bij, daar op Wallops Island. Dat hebt u heel duidelijk gemaakt, hè? U... was... er... niet... bij...’ zegt hij lijsig terwijl hij vlak voor me loopt te ijsberen. ‘Ik bedoel, het is belangrijk om de jury daarop te wijzen. U woonde in Massachusetts, was druk met uw leven daar. U was niet eens in Virginia, en u hebt April Tupelo’s lichaam nooit persoonlijk gezien, bij wijze van spreken, klopt dat?’

‘Ja, dat klopt.’ Ik begin me steeds angstiger af te vragen hoe ik hier levend uit moet komen.

Ingesloten door kersenhouten schotten met een deur tot aan mijn middel ben ik me ervan bewust dat er geen snelle vluchtweg is terwijl Flagler de zaal blijft ophitsen. Ik werp een heimelijke blik op Pete Marino, die voorin aan het gangpad zit, zodat hij snel bij me kan zijn. Zijn grote, zonverweerde gezicht verraadt niets. Onverstoorbaar en onopvallend observeert hij alles om hem heen.

‘Hoe zit het met de beklagde, Gilbert Hooke?’ Flagler komt

met zijn volgende tactische zet en het gerommel om me heen klinkt onheilspellend. ‘Hoe vaak hebt u hem ontmoet, dame?’

‘Nooit,’ antwoord ik.

‘Bent u nooit aan hem voorgesteld?’

‘Nee.’

‘U hebt meneer Hooke nooit opgezocht toen hij in Norfolk in hechtenis zat, voordat hij naar Alexandria werd overgebracht?’

‘Nee.’

‘Misschien hebt u hem telefonisch gesproken?’ dringt Flagler aan, en de insinuatie is absurd.

‘Nee. Het zou niet normaal zijn als ik dat deed, in deze zaak of welke andere dan ook.’

‘Waarom niet?’ Hij houdt op met ijsberen, kijkt me aan en haalt zijn schouders op. ‘Waarom zou dat niet normaal zijn?’

‘Vaststellen of een beklaagde schuldig of onschuldig is, is niet de taak van de forensisch patholoog,’ antwoord ik.

‘Dus de enige keer dat u de beklaagde van dichtbij hebt meegeemaakt is vanmiddag in deze rechtszaal? Is dat wat u tegen ons zegt?’

‘Dat klopt.’ Ik ben wel zo wijs mijn blik niet te laten afdwalen naar de verdediging.

Dat wil nog niet zeggen dat ik me niet bewust ben van Gilbert Hooke, die bij zijn advocaten zit. Hij kijkt gespannen naar me, zonder veel reactie te tonen. Het kladblok en de pen voor hem blijven onaangeroerd.

‘En, dame?’ doet Flagler er nog een schepje bovenop. ‘Aangezien u de beklaagde nooit hebt gesproken of gezien, kunt u zich geen mening vormen over wat voor soort mens hij zou kunnen zijn, nietwaar?’

‘Nee.’

‘U weet niet uit de eerste hand of hij in staat is tot wreedheden, waaronder moord en verminking? U kunt met geen mogelijkheid weten of hij het harteloze monster is waar mensen hem voor uitmaken, hè?’

‘Ik zou niet weten...’

‘Bezwaar!’

‘U zou niet weten of Gilbert Hooke ziekelijk jaloers is? Of hij zich al eerder gewelddadig en sadistisch had gedragen tegenover April?’

‘Bezwaar!’

‘U zou niet weten of hij zijn zelfbeheersing verliest en wraakzuchtig wordt als hij zijn zin niet krijgt of niet in het middelpunt van de belangstelling staat? Vooral als hij heeft gedronken is dat...’

‘Bezwaar! Gevraagd en beantwoord!’

‘Mijn punt is: u hebt persoonlijk niet het flauwste idee hoe de beklagde echt is, hè, dame?’ zegt Flagler tegen mij terwijl Annie verbijsterend genoeg zwijgend blijft toekijken.

‘Nee,’ antwoord ik. ‘Daar heb ik geen weet van.’

‘En u weet ook niet of wij wel veilig zijn als de jury Gilbert Hooke onschuldig verklaart en hij weer vrij rond kan lopen? Daar hebt u ook geen idee van, hè?’

‘Nee.’

‘Nou, de rechterlijke macht lijkt te denken dat de beklagde uiterst gevaarlijk is, in de orde van Hannibal Lecter...’

‘Bezwaar!’ roept Gallo, en ik heb hem nog nooit zo verontwaardigd gezien. ‘In godsnaam, edelachtbare!’

‘Gilbert Hooke heeft niet zomaar in beperking gezeten, zonder de mogelijkheid van borgtocht, sinds zijn aanhouding nu bijna twee jaar geleden,’ vervolgt Flagler onbelemmerd. ‘Het is duidelijk waarom hij de rest van zijn destructieve, verachtelijke leven achter de tralies moet blijven...’

Alle ogen zijn gericht op Gilbert Hooke, gladgeschoren, bleek, met kort, muizig haar, in een saai goedkoop pak dat hem een paar maten te groot is. Zonder die oranje bajessneakers en de boeien om zijn polsen en enkels zou hij voor een jonge advocaat kunnen doorgaan.

Het staat in schrill contrast tot hoe hij eruitzag ten tijde van April Tupelo’s dood, bijna twee jaar geleden, toen hij gespieerd en zongebruind was. Op bijna elk beeld dat ik tot nu toe van hem in de rechtszaal heb gezien draagt hij een tactisch gevechtsmes aan zijn riem, plus een zwaar kaliber pistool.

Hij loopt met ontbloot bovenlijf, pronkend met tattoo’s, brutaal grijnzend en meestal met een biertje in de hand. We zien hem outriggers van aas voorzien en vis fileren tussen het bloed en de ingewanden. Of we zien hem maniakaal lachend zijn pistool leegschieten op een haai die hij heeft gespietst. De uitgeworpen hulzen